

Кога си така глупава?
Ако би гора думала,
Не би я сѣкли дърваре,
Не би тя крила хайдуци,
Подъ своя бука зелена. “
Още пиленце пѣше,—
Ето че иде дружина:
Кара Танасъ я водеше,
Иванчо байрякъ носеше.
Дълги имъ пушки на рамо,
Златенъ ятаганъ на поясъ,
Отъ чисто злато паласки
И двойни пѣстри пищови.
Не можешъ да ги познаешъ,
Кой имъ е юнакъ войвода!
Янка си отри сълзитъ,
Па ми се викна провикна:
„Горо льо, горо зелена,
Искарай клоне високо,
Я развий листе широко,
Направи сѣнка дебела,
Че имамъ братецъ хайдутинъ
Подъ твойтъ сѣнки да ходи,
Отборъ юнаци да води,
Да сѣче наши душмани
И Цариградски султани.“

Оставай сбогомъ мила родина
Ази отивамъ въ страна далечна;
Ал' сърдце ми въ тебе остая,
Въ тебе остая да те милѣя.